

Lujza L. Hej & prijatelji
ŽIVOTNE PREKRETNICE

Biblioteka
BUĐENJE

ŽIVOTNE PREKRETNICE

Izuzetne istinite priče
o sinhronizovanosti,
sudbini, značenju i svrsi

LUJZA L. HEJ & PRIJATELJI

Sastavila Džil Kramer

Leo commerce
Beograd, 2011

Naziv originala:

The Times of Our Lives - Louise L. Hay & Friends

Naziv knjige:

ŽIVOTNE PREKRETNICE – Lujza L. Hej i prijatelji

Copyright © 2011 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik: Slađana Perišić

Prevod: Mirjana Živković

Lektura i korektura: Bosiljka Delić

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Priprema:

Pintor Project

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 011/375-2626; 011/375-2627; 063/517-874

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa: Sajnos - Novi Sad

Tiraž: 1000

ISBN 978-86-7950-130-1

*Svima koji su dali prilog za ovu knjigu...
i svim čitaocima na čije će živote ove
priče uticati.*

Sadržaj

Lujza L. Hej: UVOD	9
Kristal Endrus: LJUBAV ĆE SVE OSVOJITI	23
Kolet Baron-Rid: PREDAJA	31
Frenk h. Boum, doktor medicine: VIDEO-KAMERA NIJE POTREBNA	41
Džoan Z. Borišenko, Dr: GREŠKE SE PRAVE IZ LJUBAVI	45
Greg Brejden: MOJ PRIJATELJ MERLIN	51
Džim Brikman: VOLIM VANILU!	57
Silvija Braun: MOJ RAJ JE UPRAVO OVDE	61
Piter Kalhun: MALA GOLUBICA	71
Sonja Ćoket: BAJALICA ZA SREĆU	77
Džon F. Demartini, dr: NE MOGU VAM ODUZETI LJUBAV I MUDROST	87
Vejn V. Dajer, dr: ĆUDO ZVANO LEPTIR	93
Džon Edvard: DUHOVNI POŠTAR	97
Lesli Garner: ŠTA ZNAĆI BITI LJUDSKO BIĆE?	105
Kit D. Harel: USPEH PO SVAKU CENU	111
Ester i Džeri Hiks: ONA RAZGOVARA SA DUHOVIMA	121
Džon Holand: MALA NEBESKA PLESAĀICA	133
Imakule Ilibagiza: PRAŠTAJUĆI ŽIVIMA	141
Loreta Laroš: NIKAD SE NE ZNA	147
Majk Lingenfelter: MOJ ANĐEO, DAKOTA	153
Deniz Lin: ZBOGOM, OĆE	161
Monik Marvez: BOG ME STVORIO ZABAVNOM I PAMETNOM!	167
Erik Perl, Dr: ISKUSTVO ŽIVOTA POSLE SMRTI	173

Kendis B. Pert, Dr: KADA OSEĆATE, VI PREZDRAVLJATE	185
Džon Rendolf Prajs: VRATILA SE NAŠA BEBA!	191
Kerol Ritberger, Dr: DRUGAČIJIM OČIMA	197
Ron Rot, Dr: I JA OPRAŠTAM <i>TEBI!</i>	205
Gordon Smit: NEKOLIKO JEZIČKIH OMAŠKI	209
Ben Stajm: KUĆA KOJU JE SAGRADIO MOJ OTAC	213
Karolina Saderlend: PROBOJ I VIĐENJE ONOSTRANOG	217
Alberto Viljoldo, Dr: RADOST ŽIVLJENJA	227
Dorin Veršu, Dr: PONOVRNO POVEZIVANJE SA BLIZANAČKIM PLAMENOM	231
Vajat Veb: OSEĆANJE POVEZANOSTI	245
Henk Veselman, Dr: ČUVARKA MOGA VRTA	249
Stjuart Vajld: DINAR PO DINAR...	261
Karni Vilson: U PITANJU JE BILA LJUBAV...	265
Eva A. Vud, Doktor Medicine: PONOVRNO RAĐANJE SNA	276

POGOVOR	280
O UREDNICI	283

Beleška urednice: pojedini izvodi u ovoj knjizi su zbog prostora i jasnoće dati u skraćenom i redigovanom izdanju u odnosu na originale.

Lujza L. Hej

Lujza L. Hej je predavač metafizike, nastavnik i autorka mnogih bestselera, među koje spadaju i knjige *Moć je u vama*, *Iskusite svoje dobro odmah!*, *Unutrašnja mudrost* i *Ja to mogu*®. Dela su joj prevedena na dvadeset devet jezika u trideset i pet zemalja širom sveta. Više od dvadeset pet godina, Lujza je pomagala milionima ljudi da otkriju i iskoriste puni potencijal vlastitih kreativnih mogućnosti za lični razvoj i samoisceljenje. Lujza je osnivač i predsednica *Hay House, Inc.* Ona izdaje knjige, audio i video-snimke koji doprinose ozdravljenju planete.

Vebsajtovi: www.LouiseHay.com® i
www.LouiseHay.com®

UVOD

„Dok sam tokom godina čitala reči autora čiji se prilozima nalaze u ovoj knjizi, često sam razmišljala: *Kakva neverovatna zbirka ideja, otkrovenja i nadahnuća!* Odavno sam želela da predstavim neke od izvanrednih priča iz tih radova na jednom mestu i omogućim i vama, dragi čitaoci, da se zabavite, doživite prosvetljenja i budete očarani.

Na ovim stranicama pronaći ćete neke od najčarobnijih istinitih iskaza na koje ste ikada naišli. Autori priloga dolaze praktično iz svih oblasti života i doživeli su različita iskustva koja će izazvati čuđenje, strahopoštovanje, smeh, suze, zaprepašćenje... da, sva ta osećanja i još mnoga!

Uživajte u ovoj knjizi i nadam se da će vas nadahnuti da postanete svesniji dirljivih, neverovatnih i čudesnih pojava koje su deo vašeg vlastitog života.

Na početku bih volela da podelim sa vama nešto veoma lično..“

– *Lujza*

MOJA PRIČA

„Kažite mi kratko nešto o vašem životu.“ Taj zahtev uputio la sam velikom broju ljudi koji su potražili moju pomoć. Ne moram da saznam sve pojedinosti, ali želim da steknem opštu sliku o tome odakle dolaze. Ustrojstva koja su dovela do nastanka njihovih eventualnih sadašnjih problema, nastala su pre dosta vremena.

Moji roditelji su se razveli kada sam imala osamnaest meseci. Ne sećam se da je to bilo tako strašno. Ali se zato sa užasom sećam da je moja majka otišla da radi za neku porodicu kod koje je i stanovala i da je mene dala na čuvanje. Tri nedelje sam plakala bez prestanka. Ljudi koji su se starali o meni nisu mogli to da podnesu i majka je bila primorana da me uzme i napravi drugačiji aranžman. Danas joj se divim kako je uspela da se izbori kao samohrani roditelj. U ono vreme, međutim, jedino sam znala da ne dobijam onoliko ljubavi i pažnje kao nekada i samo mi je to bilo važno.

Nikada nisam uspela da dokučim da li je majka volela mog očuha ili se udala samo da bi nam obezbedila dom. Bilo kako bilo, ispostavilo se da to nije bio dobar potez. Taj čovek je bio odrastao u Evropi u strogom germanskom okruženju u kome je brutalnost predstavljala svakodnevnu pojavu i jedino je na taj način umeo da upravlja porodicom. Majka je zatrudnela i rodila moju sestru, a onda je tridesetih godina prošlog veka zavladała ekonomska kriza i nas tri smo se svakodnevno suočavale sa nasiljem u vlastitom domu. Tada sam imala pet godina.

Kao dodatak svemu tome, otprilike u isto vreme, silovao me je komšija. Koliko se sećam, u pitanju je bio stari pijanac. Još se živo sećam lekarskog pregleda, kao i suđenja na kome sam bila glavna zvezda. Čovek je osuđen na petnaest godina zatvora, a meni su stalno ponavljali: „Sama si kriva.“ Godinama sam živela u strahu da će, pošto ga puste, doći da me kazni što sam ga strpala u zatvor.

Tokom najvećeg dela detinjstva bila sam izložena psihičkom i seksualnom zlostavljanju i morala sam da obavljam teške poslove. Moje samopoštovanje se sve više srozavalo i imala sam utisak da

mi malo toga ide na ruku. Ovo ustrojstvo počela sam da primenjujem na spoljašnji svet.

U četvrtom razredu dogodio se incident koji verno opisuje moj život. Jednog dana u školi je priređena zabava na koju je doneto nekoliko torti. Većina dece u školi poticala je iz dobrostojećih porodica srednje klase. Jedino sam ja bila bedno obučena, ošišana na lonac, nosila duboke crne patike i smrdela na beli luk koji sam morala da jedem svakog dana, jer on „tera crve“. Mi nikada nismo imali tortu, jer to sebi nismo mogli da priuštimo. U komšiluku je stanovala starica koja mi je svake nedelje davala deset centi i po dolar za rođendan i Božić. Tih deset centi odlazilo je u porodični budžet, a za dolar mi je majka kupovala donji veš za celu godinu u radnji sa jeftinom robom.

Tog dana je na školskoj zabavi bilo toliko torti da su neka deca, koja su mogla da se zaslade tortom skoro svakog dana, prilikom sečenja dobila po dva ili tri parčeta. Kada je nastavnik konačno stigao i do mene (a ja sam, razume se, bila poslednja), više nije bilo ni jednog jedinog parčeta.

Sada mi je jasno da me je moje „već potvrđeno uverenje“ da sam bezvredna i da ništa ne *zaslužujem* odvelo na kraj reda i da sam upravo zbog njega ostala bez torte. To je bilo *moje* ustrojstvo. *Oni* su bili samo ogledalo za moja uverenja.

Sa petnaest godina više nisam mogla da podnosim da me seksualno iskorišćavaju i pobešla sam od kuće i iz škole. Zaposlila sam se kao kelnerica u restoranu. Taj posao mi je izgledao mnogo lakši od teških dvorišnih poslova koje sam morala da obavljam kod kuće.

Bila sam gladna ljubavi i naklonosti i nisam imala nimalo samopoštovanja. Bez problema sam odlazila sa svakim ko bi bio bar malo ljubazan prema meni i već sa šesnaest rodila sam devojčicu. Nije bilo šanse da je zadržim, ali sam zato mogla da joj nađem dom pun ljubavi u kome će joj biti dobro – našla sam par bez dece koji je čeznuo za bebom. Živela sam kod njih poslednja četiri meseca trudnoće i u bolnicu sam otišla da rodim dete za njih.

Imajući u vidu okolnosti, nikada nisam iskusila radosti materinstva... samo gubitak, krivicu i sramotu. Upamtila sam jedino

da je moja beba imala neobično velike nožne prste, isto kao i ja. Ako se ikada sretnemo, odmah ću je prepoznati po velikim prstima na nogama. Otišla sam kada je dete napunilo pet dana.

Odmah sam se vratila kući i kazala majci koja je i dalje bila žrtva terora: „Pođi sa mnom, ne moraš ovo više da podnosiš. Vodim te odavde.“ Pošla je sa mnom i ostavila moju desetogodišnju sestru koja je od prvog dana bila tatino zlato.

Pošto sam pomogla majci da se zaposli u malom hotelu i našla joj stan u kome je bila slobodna i u kome joj je bilo udobno, smatrala sam da sam ispunila svoju dužnost. Otišla sam sa jednom devojkom u Čikago na meseca dana – i nisam se vratila više od trideset godina.

U tim ranim danima, nasilje koje sam iskusila kao dete, kombinovano sa osećanjem bezvrednosti koje sam tokom godina izgradila, privlačilo je muškarce koji su me zlostavljali i koji su me često tukli. Mogla sam do kraja života da krivim muškarce i verovatno bih i dan-danas doživljavala isto. Međutim, zahvaljujući pozitivnim iskustvima na poslu, moje samopoštovanje je postepeno raslo i ta vrsta muškaraca je polako nestala iz mog života. Nekada sam nesvesno verovala da zaslužujem da me zlostavljaju i zato sam dozvoljavala takvim muškarcima da uđu u moj život. Nisam im oprostila što su se tako ponašali prema meni, ali da „moje ustrojstvo“ nije bilo takvo, sigurno ih ne bih privukla. Muškarac koji zlostavlja žene sada ni ne zna da ja postojim. Naša ustrojstva se više ne privlače.

Posle nekoliko godina provedenih u Čikagu, gde sam obavljala manuelne poslove, otišla sam u Njujork. Imala sam sreće da postanem manekenka za visoku modu. Čak ni rad sa velikim dizajnerima nije mnogo doprineo mom samopoštovanju. Zahvaljujući njemu samo sam iznalazila nove nedostatke kod sebe. Odbijala sam da prepoznam vlastitu lepotu.

U modnoj industriji sam ostala mnogo godina. Upoznala sam finog, obrazovanog engleskog gospodina i udala se za njega. Proputovali smo svet i sretali krunisane glave, čak smo bili i na večeri u Beloj kući. Iako sam bila manekenka i imala divnog muža, sebe sam i dalje vrlo malo poštovala i to je tako potra-